

ALEXANDER SCHOONEBEEK

Bluf

HET BLUFPOKER is begonnen. De strijd der gigantjes heeft een aanvang genomen. In indringende interviews geven de lijsttrekkers van het Gilze-Rijense politieke spectrum hun ziel en hun prognoses bloot.

En dan zijn het echte mannen!

Bij mannen is namelijk alles altijd groter dan het is.

Lau Lavooij: vier zetels. Hij denkt drie en wil waarschijnlijk liever 'vijf' zeggen, maar die vier zijn eruit voordat hij er erg in heeft.

Herman Räkera: twee. Da's een echte. Iedereen weet dat het er ruim nul zullen worden, maar toch. Herman gaat winnen.

Cees B. gaat voor vijf. Ook niks te flauw.

Alleen Rennie Brouwer zou met vier al heel tevreden zijn. En die heeft er nu vijf. Vijf, begrijpt u. Na de verkiezingen zijn we het gewend. Alle verlies wordt dan naar winst geredeneerd. Maar zo, op voorhand, ongestraft op een zetel verlies inzetten? Lijkt me minder verstandig. Goed, de man heeft natuurlijk gelijk. En hij is eerlijk. Maar daar gaat het niet om. Toch niet in de Wondere Wereld die Politiek heet.

Hoe moet dat dan?

Stel, je hebt drie zetels. En je bent in de afgelopen vier jaar even onbeduidend te werk gegaan als alle anderen. Dan zou je natuurlijk in je handjes knijpen als je er drie hield. Maar stiekem bid je tot God of de Ratio dat het er geen twee zullen worden. Of één. Of erger.

En dan stelt iemand de vraag: hoeveel zetels ga je de bij de volgende verkiezingen halen? En je kijkt even beduusd naar dat wrede wezen dat, pen in de aanslag, bereid is, om je geloof, je hoop en je liefde in berouw om te zetten.

Wat nu? Spreek je de waarheid, dan loop je het risico dat jouw twee zetels straks als een self-fulfilling prophecy gaan werken. Zodat het er uiteindelijk maar eentje wordt. Maar als je liegt, en katholiek bent, dan dreigen er weer andere problemen. Hel en verdoemenis roep je over jezelf af.

De keus is aan jou.

Kies je voor, laat ons zeggen, een gelukkig aards leven? Of komen je ziel en zaligheid op de eerste plaats? Want zo fundamenteel ligt het. Het gaat om de existentiële vraag naar de plaats van hemel, hel en daarvoorwaarts. 'En?' dringt de journaliste eens stevig aan.

Waarna je gedachten naar je fractiegenoten gaan, naar je vrouw, naar je kinderen en naar je hypotheek. En dan recht je de rug. En je haalt nog eens diep adem.

'Vijf!' probeer je ferm te klinken, maar je stem heeft een akelig bijpiepje. En je ziet hoe de dame tegenover je vals grijnzend iets noteert.

En dat kleine broertje van Beëlzebub, daar op je linkerschouder, wrijft zich eens vergenoegd in de handen. Hebbes, denkt-ie. Beet.

Maar jij weet waarvoor je het doet. Zoals immer: alleen voor de anderen. Steeds op de bres voor gezin en samenleving. En hypotheek. En gelaten bereid je je voor op een louterend, doch langdurig martelaarschap. In een hel, waar je nooit alleen zult zijn. Want ze zitten er allemaal. Behalve Rennie. Dus is er niemand om op de centen te letten.

En dat wil zeggen: alle dagen feest. Als dát geen aardig perspectief is. Doe mij maar een zeteltje of acht.